

A.

bij inbreuk op de artikelen 2, 3 2-2, 12, 14 1, 20, 56.1., 58 en 59 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994, de voorschriften vastgesteld door of krachtens het decreet te hebben overtreden door spijts het verbod afvalstoffen achtergelaten of verwijderd te hebben in strijd met de voorschriften van het decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, namelijk door bedrijfsafvalstoffen te hebben achtergelaten of beheerd te hebben of nuttig te hebben toegepast, zonder dat dit geschiedde, hetzij:

1. binnen de onderneming waarin de afvalstoffen zijn ontstaan, en dit in overeenstemming met de milieuvergunning bedoeld in artikel 14 of met de andere toepasselijke wettelijke, decretale of reglementaire voorschriften;
2. door afgifte aan een natuurlijke persoon of rechtspersoon die hetzij houder is van een vergunning voor de verwijdering of nuttige toepassing van deze afvalstoffen, als bedoeld in artikel 14 1 of 6, of voldaan heeft aan de meldingsplicht als bedoeld in artikel 14 6, hetzij houder van een erkenning als bedoeld in artikel 14 2;
3. als secundaire grondstoffen, overeenkomstig artikel 11;
4. door afgifte aan en in een ander Gewest of land gevestigde natuurlijke persoon of rechtspersoon die overeenkomstig de daar geldende wetgeving de afvalstoffen:
 - a. mag verwijderen voor zover er geen merkelijk dichterbij gelegen, vergunde verwijderingsinrichting is die deze afvalstoffen op een verantwoorde wijze kan verwijderen onder vergelijkbare voorwaarden, of,
 - b. nuttig kan toepassen.

1.

vanaf minstens 3 oktober 2005 tot en met datum der dagvaarding meer bepaald door het achterlaten van een koelkast, steenpuin, stenen balken, metalen frames, golfplaten, isolatiemateriaal, een batterij, piepschuim, een stookolletank, vaten en bidons met olie en hout zoals balken, takken, planken, tronken en paletten.

2.

op 3 oktober 2005

namelijk door het verbranden van isolatiemateriaal, piepschuim, een eterniet golfplaat, ijzer, boomstronken, planken, vezelplaten en raam- en deurkozijnen.

De eerste en de tweede zich tevens voor de tenlastelegging A te horen veroordelen bij toepassing van artikel 59 van het hoger vermeld decreet tot het verwijderen van de afvalstoffen die zijn achtergelaten in strijd met de bepalingen van het hoger vermeld decreet binnen een door de rechtbank vastgestelde termijn onder verbeurte van een dwangsom.

(...)

B.

vanaf minstens 3 oktober 2005 tot en met datum der dagvaarding:

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 1 5 a), 146 al. 1-1, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 1-5 a), bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand

gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning een grond gewoonlijk gebruikt te hebben, aangelegd te hebben of ingericht te hebben voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, allerhande materialen, materieel of afval,
door het gewoonlijk gebruik van de terreinen voor het opslaan van afval, materiaal en materiaal zoals bakstenen, kasseien, twee grote rupskranen, draagbalken, vaten en paletten.

Met de omstandigheid voor de eerste en de tweede dat de tenlastelegging B gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 laatste lid van het decreet van 18 mei 1999 (feiten vanaf 1 mei 2000).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

Ligging:

Aard en oppervlakte: huis, 28a 48ca

Wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren te

op

an

wonende te

die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de akte van aankoop d.d. 01/09/1993.

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 26 november 2007, 13de kamer, werd op tegenspraak, toepassing makend van artikel 65 lid 1 Strafwetboek, ten aanzien van de eerste beklagde, onder meer als volgt beslist:

op strafrechtelijk gebied

Verklaart eerste beklagde schuldig aan de hiervoor omschreven feiten.

Veroordeelt eerste beklagde wegens deze feiten samen tot een geldboete van € 1.000, vermeerderd met 45 deciemmen (x 5,5), € 5.500 bedragend;

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de voor eerste beklagde hierboven uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen;

Spreekt voor beklaagde de verplichting uit om een bedrag van € 25, met 45 decibelen verhoogd, € 137,50 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke geweldsdaden.

Legt aan beklaagde een vergoeding op van € 28,84 zoals bedoeld door artikel 77 van het koninklijk besluit van 27 april 2007;

Veroordeelt de beklaagden solidair tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten begroot op € 178,36;

Veroordeelt eerste beklaagde bij toepassing van artikel 59 § 2 van het afvalstoffendecreet tot terugbetaling van de kosten voor het verwijderen door de gemeente, door de OVAM of door het Vlaams gewest van de afvalstoffen die zijn achtergelaten in strijd met de bepalingen van dit decreet;

Beveelt op vordering van het de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot het herstel in de oorspronkelijke staat van het onroerend goed gelegen te wat impliceert: verwijderen van alle gestorte en opgeslagen materialen, materieel en afval die zich her en der op het terrein bevinden en verwerken door erkende stortplaatsen en egaliseren van het terrein conform het omliggende maaiveld evenals tot het staken van het strijdig gebruik, nl. door stopzetting van de afbraakfirma en dit binnen een termijn van zes maanden, niet zijnde een dwangsomtermijn in de zin van artikel 1385bis Ger.W., vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Zegt voor recht bij toepassing van artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1998 dat voor het geval deze herstelmaatregel niet binnen de vastgelegde termijn wordt uitgevoerd, de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, elk afzonderlijk, ambtshalve in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zullen kunnen voorzien.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklaagden een dwangsom zal worden verbeurd van € 250 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 11 december 2007 door de eerste beklaagde egen alle
schikkingen ten zijne laste;
- 11 december 2007 door het openbaar ministerie tegen alle schikkingen
wat de eerste beklaagde voornoemd betreft.

Gezien het proces-verbaal van de terechtzitting van 15 februari 2011 van de 17° correctionele kamer bij dit hof, waarbij de zaak ambtshalve werd uitgesteld naar de terechtzitting van 8 juni 2011.

Gezien het proces-verbaal van de terechtzitting van 6 juni 2011 van de 17^e correctionele kamer bij dit hof, waarbij de zaak werd uitgesteld naar de terechtzitting van 25 oktober 2011 tenaande het openbaar ministerie via de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur te laten nagaan of de plaats werd hersteld zoals gevorderd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur.

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 25 oktober 2011, waarop de zaak in haar geheel werd genomen met de nieuwe samenstelling van de zetel, in het Nederlands:

- de eerste beklaagde in zijn middelen van verdediging,
vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor
te
- het openbaar ministerie, in zijn vordering, bij monde van mevrouw
substituut-procureur-generaal.

1. Het hoger beroep van de oorspronkelijke eerste beklaagde en het hoger beroep van het openbaar ministerie tegen alle schikkingen wat de beklaagde betreft werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

2. In de oorspronkelijke dagvaarding dient een materiële verduidelijking te worden rechtgezet. Daar waar er staat: "te" dient dit te worden verbeterd en gelezen als "te"

Eveneens dient de in de oorspronkelijke dagvaarding gegeven omschrijving van het (mede)daderschap te worden verbeterd overeenkomstig de bewoordingen van het desbetreffende artikel 66 van het Strafwetboek waarnaar verwezen wordt. Er dient aldus te worden gelezen:
"door het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf zonder hun bijstand niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het Strafwetboek".

In de telastleggingen A.1 en B dienen in de tijdsbepaling de woorden "datum der dagvaarding" te worden vervangen door "12 maart 2007" en dient het woord "minstens" te worden weggelaten.

De aldus verbeterde telastleggingen A.1, A.2 en B hebben betrekking op dezelfde feiten als diegene die er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag liggen en het is over die aldus verbeterde telastleggingen dat tegenspraak werd gevoerd.

Telkens hierna naar de telastleggingen A.1, A.2 en B verwezen wordt, betreft het deze telastleggingen zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en hiervoor onder randnummer 2 verbeterd.

3. De feiten omschreven onder de telastleggingen A.1, A.2 en B zijn in hoofde van de eerste beklagde voor zover bewezen, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, en maken aldus slechts één enkel misdrijf uit waarvan de termijn van verjaring voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, dit is 12 maart 2007.

De verjaringstermijn werd in hoofde van de eerste beklagde tijdig en regelmatig gestuit door een daad van onderzoek of vervolging, namelijk op 25 oktober 2011 door de behandeling van de zaak voor het hof. Sedertdien zijn minder dan vijf jaar verlopen. De strafvordering is in hoofde van de eerste beklagde niet vervallen door verjaring.

4.1. Bij artikel 9 van het decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen", ook genoemd Milieuhandhavingsdecreet, hier verder afgekort tot MHD (B.S. 29 februari 2008), werd het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (ook genoemd Decreet Milieubeleid, hier verder afgekort tot DABM) aangevuld met een titel XVI.

Bij artikel 23 van het MHD werd artikel 56 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen (hierna: Afvalstoffendecreet) gewijzigd.

Het nieuwe artikel 56 Afvalstoffendecreet bepaalt: "Met betrekking tot dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten gebeuren het onderzoek, de vaststellingen en de sanctienering van de milieu-inbreuken en milieumisdrijven volgens de regels bepaald in titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake het milieubeleid". Deze bepaling is in werking getreden op 1 mei 2009.

Sedert 1 mei 2009 zijn de onder de telastleggingen A.1 en A.2 omschreven feitelijke gedragingen strafbaar gesteld door artikel 16.6.3.§1, eerste lid DABM dat bepaalt: "Wie opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, afvalstoffen achterlaat, beheert of overbrengt, wordt gestraft met een gevangenisstraf van een maand tot vijf jaar en met een geldboete van € 100 tot € 500.000 of met een van die straffen."

Gezien de straf, ten tijde van dit arrest bepaald voor de misdrijven omschreven onder de telastleggingen A.1 en A.2, verschilt van de straf welke ten tijde van die misdrijven was bepaald, zal het hof, voor zover de misdrijven bewezen zijn en een straf dient te worden uitgesproken, met toepassing van artikel 2, tweede lid van het Strafwetboek, de minst zware straf toepassen.

4.2. Bij decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunnings- en handhavingsbeleid werden onder meer de artikelen 99 en 146 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna: Stedenbouwdecreet 1999) gewijzigd. In uitvoering van artikel 110 van het aanpassings- en aanvullingsdecreet werden de diverse wijzigingen aan het Stedenbouwdecreet 1999 gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering van 15 mei 2009 houdende coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening. Deze coördinatie draagt als opschrift: "Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening" (hierna: VCRO). Dit gecoördineerde decreet is in werking getreden op 1 september 2009.

Artikel 4.2.1.5° a) VCRO bepaalt:

"Niemand mag zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning: een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor: het opstaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of alvaF.

Inbreuk hierop wordt strafbaar gesteld door artikel 6.1.1, eerste lid, 1° VCRO dat bepaalt:

"Met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van € 26 tot € 400.000 of met één van deze straffen alleen, wordt de persoon gestraft die:

de bij de artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitvoert, voortzet of in stand houdt".

Artikel 6.1.1, tweede lid VCRO bepaalt:

"De minimumstraffen zijn echter een gevangenisstraf van vijftien dagen en een geldboete van € 2.000, of één van deze straffen alleen, indien de in het eerste lid vermelde misdrijven gepleegd worden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden, bij de uitoefening van hun beroep."

Artikel 6.1.3 bepaalt:

"Alle bepalingen van het eerste boek van het Strafwetboek, met inbegrip van hoofdstuk VII en van artikel 85, zijn van toepassing op de in artikel 6.1.1 vermelde misdrijven."

De in de telastlegging B te last gelegde feiten maken derhalve sedert 1 september 2009 een inbreuk uit op artikel 4.2.1.5° a) VCRO, strafbaar gesteld door de artikelen 5.1.1, eerste lid, 1°, 6.1.1, tweede lid, en 6.1.3 VCRO.

De straf thans bepaald voor het misdrijf omschreven onder de telastlegging B is dezelfde als die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald.

4.3. De vaststellingen onder de randnummers 4.1 en 4.2 houden geen heromschrijving in van de aan de eerste beklagde te last gelegde feiten, doch betreffen de loutere vaststelling dat, in acht genomen de decreetswijzigingen die zich hebben voorgedaan tussen het tijdstip van de te last gelegde feiten en het huidige arrest, deze feitelijke gedragingen nog steeds strafbaar zijn gesteld.

5. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en door het onderzoek op de terechtzitting van het hof zijn de telastleggingen A, 1, A.2 en B, met inbegrip van de verzwarende omstandigheid dat de telastlegging B gepleegd werd door een persoon die in de uitoefening van zijn beroep of activiteit onroerende goederen bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpt en/of opsteit, in hoofde van de eerste beklagde voor het hof, net als voor de eerste rechter, naar eis van recht bewezen. Het hof verwijst o.m. expliciet naar de visuele vaststellingen van de verballisanten op 3 oktober 2005 en op latere data, de bij het strafdossier gevoegde foto's en de verklaringen van de eerste beklagde die tijdens het opsporingsonderzoek de hem te last gelegde feiten niet betwistte. Ook voor het hof, net als voor de eerste rechter, betwist de eerste beklagde de hem te last gelegde feiten niet.

De eerste beklagde was ten tijde van de hem te last gelegde feiten de
zaakvoerder van de oorspronkelijke tweede
beklaagde.

Het maatschappelijk doel van omvat bijzondere
grondwerken (zijnde funderingswerken, helwerk, versterkingswerken aan de
bodem, uitdiepingen, het naerslaan van de grondwaterspiegel),
draineringswerken (zijnde het graven en onderhouden van vijvers, rivieren en
waterlopen, het ruimen van onbevaarbare waterlopen), allerlei grondwerken,
slopingwerken (zijnde het slopen van gebouwen en kunstwerken en het
effenen en wegruimen ervan) en het uitvoeren van rioleringswerken en van
wegenwerken.

De wet van 4 mei 1999 tot invoering van de strafrechtelijke
verantwoordelijkheid van rechtspersonen is in werking sinds 2 juli 1999. Vanaf
deze datum is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor
misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van
zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete
omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon
verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een
geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout
heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling
van rechtspersoon en natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de
geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

Uit de concrete omstandigheden blijkt dat de eerste beklagde door wiens
toedoen de oorspronkelijke tweede beklagde handelde, bewust en buiten
elke dwang, dit is wetens en willens, heeft gehandeld in strijd met de
bepalingen van het Afvalstoffendecreet en het Stedenbouwdecreet 1999. Hij
verbrandde als zaakvoerder van de tweede beklagde op 3 oktober 2005
allerlei afval, hij liet gedurende de periode nader omschreven in de
telastlegging A.1 allerlei afval achter op zijn terrein alwaar ook de zetel van de
vennootschap gevestigd was en hij liet in diezelfde periode de grond aldaar
gewoonlijk gebruiken voor het opslaan van allerhande materialen, materieleel of
afval, hoewel hij de bevoegdheid en de macht had om daaraan een einde te
stellen.

De onder de telastleggingen A.1, A.2 en B omschreven misdrijven hebben een
intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel of de waarneming van
de belangen van de rechtspersoon en zijn, naar blijkt uit de concrete
omstandigheden, voor diens rekening gepleegd. De eerste beklagde is
(samen met de reeds definitief veroordeelde oorspronkelijke tweede
beklaagde) strafrechtelijk verantwoordelijk voor de te last gelegde misdrijven,
omschreven onder de telastleggingen A.1, A.2 en B.

6.1. De feiten die aan de in hoofde van de eerste beklagde

bewezen verklaarde telastleggingen A.1, A.2 en B ten grondslag liggen
zijn in hoofde van deze beklagde de opeenvolgende en voortgezette
uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn
door eenheid van doel en verwezenlijking, zodat ingevolge artikel 65, eerste
lid, van het Strafwetboek voor deze samen slechts één straf dient te worden
opgelegd, namelijk deze die voorzien is voor het misdrijf waarop de zwaarste
straf is gesteld.

Bij de straffoemeting in hoofde van de eerste beklagde houdt het hof er
rekening mee dat deze beklagde gehandeld heeft in strijd met wezenlijke
voorschriften van het Afvalstoffendecreet en het Stedenbouwdecreet 1999.
Het belang van de samenleving en het leefmilieu bij de naleving van de
milieuwetgeving heeft hij totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn eigen

(financiële) belangen en die van de vennootschap waarvan hij de zaakvoerder was. Het verbranden van aanzienlijke hoeveelheden afval, waarbij diverse schadelijke gassen en stoffen ongecontroleerd vrijkomen waardoor belangrijke schade aan het milieu wordt veroorzaakt, het gedurende gerulme tijd achterlaten van allerlei afvalstoffen op zijn terrein, wat belastend is voor het milieu en de directe omgeving, en het als professioneel wetens en willens tot stand brengen van een wederrechtelijke toestand waarbij het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen, naast zich wordt neergelegd, zijn alle objectief ernstige feiten die met de nodige gestrengheid dienen te worden bestraft. De beklagde dient te beseffen dat dergelijke misdrijven niet lonend kunnen blijven.

De door de eerste rechter opgelegde effectieve geldboete zou daarom een passende bestraffing zijn, tevens noodzakelijk om de eerste beklagde te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden.

Evenwel dient het hof, zelfs ambtshalve, te onderzoeken of de redelijke termijn werd overschreden en desgevallend rekening te houden met die overschrijding van de redelijke termijn (miskenning van artikel 6.1 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, hierna EVRM genoemd).

In strafzaken heeft de verelste van de redelijke termijn tot doel te vermijden dat de beklagde al te lang in onzekerheid verkeert over de uitkomst van de strafvervolgning.

Uit de stukken van de rechtspleging blijkt dat de procedure vanaf de eerste vaststellingen (3 oktober 2005) een normaal verloop kende tot en met het beströden vonnis van 26 november 2007, dat zowel de eerste beklagde Marcus De Clercq als het openbaar ministerie op 11 december 2007 hoger beroep aantekenden tegen het vonnis van 26 november 2007 en dat er tussen het instellen van het hoger beroep en de inleidingszitting voor dit hof (15 februari 2011) een periode van inactiviteit was van drie jaar en twee maanden. Alleen al die lange periode van inactiviteit, die niet aan de eerste beklagde te wijten is, brengt mee dat het hof van oordeel is dat de artikelen 6.1 EVRM en 14.3.c van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (IVBPR), volgens dewelke eenieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd het recht heeft op behandeling van zijn zaak "binnen een redelijke termijn" (EVRM) en op een berechting ervan "zonder onredelijke vertraging" (IVBPR), werden geschonden doordat de redelijke termijn werd overschreden en er een onredelijke vertraging is geweest.

Krachtens artikel 13 EVRM heeft de beklagde dan ook recht op een daadwerkelijke rechtshulp voor het hof, dat een passend rechtsherstel moet bieden.

Deze verdragsbepalingen geven echter niet aan welke gevolgen het hof dient te verbinden aan deze vaststelling; inzonderheid bepalen voormelde verdragen niet dat de sanctie het verval van de strafvordering zou moeten zijn. Deze verdragsbepalingen, noch enige andere internationale of nationale rechtsregel voorzien in de niet-ontvankelijkheid, de niet-toelaatbaarheid of het verval van de strafvordering als enig mogelijke sanctie voor de vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn en onredelijke vertraging. De overschrijding van de redelijke termijn en de onredelijke vertraging, waarbij er generiel aanwijzing is dat die de situatie van de eerste beklagde nadelig zouden hebben beïnvloed op het vlak van de bewijslevering of op de uitoefening van het recht van verdediging, zijn niet zodanig dat zij daartoe zouden moeten leiden.

Niettemin berokkent het onredelijk lang uitblijven van een definitieve veroordeling op zich toch een bepaalde schade die voor herstel in aanmerking komt. De overschrijding van de redelijke termijn levert op zich immers een

krenking op van een aan de beklaagde door de artikelen 6.1 EVRM en 14.3.c IVBPR verleend fundamenteel recht.

Gelet op het bepaalde in artikel 21ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering kan het hof zich beperken tot het uitspreken van een straf onder het minimum of zelfs, wanneer het hof zou oordelen dat een bestraffing in de gegeven omstandigheden niet langer verantwoord zou zijn, het uitspreken van de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring.

Naar het oordeel van het hof brengt de aard van de bewezen verklaarde belastleggingen mee dat, niettegenstaande het onverantwoord lang aanslepen van de zaak in graad van beroep, niet alleen de vaststelling van de schuld nog noodzakelijk is, maar dat tevens een bestraffing maatschappelijk volkomen verantwoord blijft.

Het hof is van oordeel dat de schade Ingevolge het onredelijk lang uitblijven van de uitspraak in graad van tweede aanleg hier passend en voldoende wordt hersteld door de bestraffing die zou zijn opgelegd indien de redelijke termijn niet was overschreden (zie hoger) te milderen in die zin dat de geldboete wordt herleid tot € 750 waarbij de aan de geldboete gekoppelde vervangende gevangenisstraf wordt bepaald op 75 dagen en dat voor een gedeelte als hierna bepaald uitstel wordt verleend.

De bewezen misdrijven werden gepleegd na 29 februari 2004 (en ulteraad vóór 1 januari 2012) zodat de geldboete, uitgedrukt in euro, met 45 opdecimen moet worden verhoogd.

Aan de eerste beklaagde kan, gelet op de overschrijding van de redelijke termijn en nu hij daartoe in de voorwaarden verkeert, de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van de hem opgelegde geldboete verleend worden in de mate en voor de duur zoals hierna bepaald. De straf, opgelegd aan deze beklaagde, gaat immers de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en hij werd tot op heden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden. Het is daarenboven te verwachten dat de huidige veroordeling de eerste beklaagde zal aanzetten zich aan dergelijke feiten niet meer schuldig te maken.

7. De eerste beklaagde dient als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 € 25 bedraagt en thans sedert 1 januari 2012 dient vermeerderd te worden met 50 opdecimen tot € 150, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

8. Bij arrest nr. van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens artikel 91, 2° lid van dit koninklijk besluit bedraagt de vaste vergoeding, waartoe de eerste beklaagde dient te worden veroordeeld, thans na indexatie € 32,27 (toepassing van artikel 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950, indexatie conform de inhoud van de ministeriële omzendbrief nummer 131ter (ns) (B.S. 27.01.2012 - Ed. 3)).

9. Het ten tijde van de feiten geldende artikel 59 van het Afvalstoffendecreet bepaalde in § 1:

*“§ 1. Degene die afvalstoffen achterlaat in strijd met de bepalingen van dit decreet, wordt door de rechtbank veroordeeld tot het verwijderen ervan binnen een door haar vastgestelde termijn.
(...)”*

Een wezenlijk gelijkaardige verplichting voor de rechter is vervat in artikel 16.6.4 lid 1 DABM, dat bepaalt: *“Wie afvalstoffen achterlaat in strijd met de bepalingen van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, wordt door de strafrechter veroordeeld tot het inzamelen, vervoeren en verwerken ervan binnen een door hem vastgestelde termijn.
(...)”*

Door het openbaar ministerie werd in de oorspronkelijke dagvaarding gevorderd de beklagde te veroordelen bij toepassing van artikel 59 van het Afvalstoffendecreet tot het verwijderen van de afvalstoffen die zijn achtergelaten in strijd met de bepalingen van het decreet binnen een door de rechtbank vastgestelde termijn onder verbeurte van een dwangsom.

De eerste rechter veroordeelde de eerste beklagde bij toepassing van artikel 59 § 2 Afvalstoffendecreet tot terugbetaling van de kosten voor het verwijderen door de gemeente, door de OVAM of door het Vlaams Gewest van de afvalstoffen die zijn achtergelaten in strijd met de bepalingen van dit decreet.

Uit de brief van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van 26 september 2011 blijkt evenwel dat bij een plaatsbezoek op 21 september 2011 werd vastgesteld dat de gestorte materialen, materieel en afval in functie van de afbraakfirma van het terrein verwijderd zijn. De bedrijfsvoertuigen zijn eveneens niet meer op het terrein aanwezig.

In de gegeven omstandigheden is er dan ook geen reden meer om de eerste beklagde te veroordelen tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de achtergelaten afvalstoffen.

10. Bij brief met bijlage van 21 mei 2007 vorderde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand (zie stuk 35/2-6). Bij niet uitvoering werd tevens de verbeurte van een dwangsom gevorderd.

Uit de hiervoor onder randnummer 9 vermelde brief van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur blijkt evenwel dat inmiddels aan de herstellvordering werd voldaan.

De herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, met inbegrip van de vordering tot verbeurte van een dwangsom, is derhalve thans zonder voorwerp.

11. Rekening houdend onder meer met het tijdsverloop sedert de feiten en de afwezigheid van enige aanwijzing in andere zin; zijn er klaarblijkelijk geen burgerlijke belangen die niet in staat van wijzen zouden zijn, zodat ambtshalve geen burgerlijke belangen meer dienen te worden aangehouden.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, recht doende op tegenspraak,**

Gelet op de artikelen hiervoor in de teltastleggingen en in de randnummers 4.1 en 4.2 aangehaald en op de artikelen:

- 2, 38, 39, 40, 41, 50, 65 en 68 van het Strafwetboek,
- 162, 182, 184, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,
- 11 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd door artikel 5 van de Bijzondere Wet van 16 juli 1993,
- 1, 8 en 14 van de wet van 29 juni 1984 betreffende de opschorting, het uitsstel en de probatie, zoals gewijzigd,
- 2 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
- 5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,
- 1 van de wet van 5 maart 1952, zoals gewijzigd door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid en door artikel 2 en 3 van de wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake Justitie,
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, door artikel 23 van het koninklijk besluit van 19 december 2003 en door artikel 1 van het koninklijk besluit van 31 oktober 2005,
- 91, tweede lid, van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtakosten in strafzaken, zoals gewijzigd door artikel 1 van het koninklijk besluit van 23 december 1993 en door artikel 1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake Justitie,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hoger beroepen tegen het op tegenspraak gewezen vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 26 november 2007 ontvankelijk en er ten gronde over beslissende:

Wijzig het vonnis in de mate dat het is bestreden als volgt:

Verbefert de teltastleggingen A.1, A.2 en B zoals hiervoor onder randnummer 2 nader bepaald.

Verklaart de teltastleggingen A.1, A.2 en B, met inbegrip van de verzwarende omstandigheid voor B, in hoofde van de eerste beklagde bewezen.

Veroordeelt de eerste beklagde voor de bewezen verklaarde teltastleggingen A.1, A.2 en B, met inbegrip van de verzwarende omstandigheid voor B, samen tot een geldboete van € 750, vermeerderd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 4.125.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de aan de eerste beklagde opgelegde geldboete van € 750, vermeerderd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 4.125, zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van vijferzavertig dagen.

Verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar, evenwel uitsluitend voor 1/3de van de geldboete van € 750, verhoogd met 45 opdeclemen, aldus gebracht op € 4.125, en voor 1/3de van de vervangende gevangenisstraf van vijftenzeventig dagen waartoe de eerste beklagde wordt veroordeeld.

Legt de eerste beklagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 50 opdeclemen, aldus gebracht op € 150, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Veroordeelt de eerste beklagde hoofdelijk met de reeds definitief veroordeelde oorspronkelijke tweede beklagde tot de kosten in eerste aanleg gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie en in totaal begroot op € 178,36.

Veroordeelt de eerste beklagde tot de kosten in deze instantie gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie en begroot op € 92,54.

(Kosten hoger beroep: afschrift vonnis: 22,80 euro + opstelrecht: 30,00 euro + expeditiericht 2 x 2,85 euro + dagvaarding 1° beklagde: 25,63 euro = sub-totaal: 84,13 euro + 10 % op het geheel: 8,41 euro = totaal: 92,54 euro).

Veroordeelt de eerste beklagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 32,27.

Verklaart de vordering van het openbaar ministerie om bij toepassing van artikel 59 van het Afvalstoffendecreet de eerste beklagde te veroordelen tot het verwijderen van de afvalstoffen die zijn achtergelaten in strijd met de bepalingen van het decreet binnen een door de rechtbank vastgestelde termijn onder verbeurte van een dwangsom, (thans) zonder voorwerp.

Verklaart de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de er op geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom (thans) zonder voorwerp.

Zegt dat er geen reden is om de burgerlijke belangen ambtshalve nog verder aan te houden.

Dit arrest is gewezen door het hof van beroep te Gent, zeventiende correctionele kamer, samengesteld uit:

-
-
-
en bijkomend door:
-

raadsheer, wn. kamervoorzitter;
raadsheer;
raadsheer;
15 MEI 2012
griffier.

en na ondertekening door voornoemde, uitgesproken in openbare terechtzitting, door de zeventiende correctionele kamer bij het hof van beroep te Gent, op 18 mei 2012,
door:

- raadsheer, wn. kamervoorzitter;
in aanwezigheid van het openbaar ministerie:
- substituut-procureur-generaal;
en opgestaan door:
- griffier,